

Izabrane pesme

Milutin Bojić

Copyright © 2022 ovog izdanja Kontrast izdavaštvo

Za izdavača:

Vladimir Manigoda

Urednik:

Ivan Isailović

Lektura i korektura:

Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:

Tijana Kazimirović

Prelom:

Tijana Kazimirović

Štampa:

F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:

2000

Izdavač:

Kontrast, Beograd

Klaonička 2, Zemun

imejl: info@kontrastizdavastvo.rs

kontrastizdavastvo.com

www.glif.rs

MILUTIN BOJIĆ

IZABRANE PESME

KONTRAST
Beograd, 2022.

PESME
(1914)

VJERUJU

Verujem sebi u dan iskušenja,
 Kad reč se tuđa ispred mene stavi;
Verujem sebi u dan razorenja,
 Pobednom pesmom smrt kad demon slavi;
Verujem sebi u dane prezrenja,
 Pogrdnih reči val kada me plavi;
Verujem sebi i snagom titana,
 Zaklapam groblja iznurenih dana.

Jer ne plašim se leševa što vele:
 I mi smo hteli to, što ti bi hteo,
No zalud božju iskru ljudi žele:
 Pašćeš pod jaram kao i svet ceo;
Duge su borbe taj zakon zavele,
 A trnov venac sam je Gospod spleo. –
Verujem sebi, ne plašim se reči:
 Ja imam Boga, pred kim se ne kleči.

Verujem sebi u časove tame.
 Kad ječi tartar i kad bakar bljuje;
Verujem u čas i pogrde same,
 Kad mi u lice smeje se i pljuje,
Verujem sebi u časove čame.
 Molitvom, koju moj Bog samo čuje,
Dižem se iznad luciferskog besa,
 Čarobnih maga i satirskog plesa.

(1910)

MRTVI BOGOVI

Mudrosti dosta! O, pali smo nisko.
U večnu noć nas naše vode zublje,
A čini nam se sunce nam je blisko.
Mremo bez svesti, tonemo sve dublje.

Raskrstili smo sa prošlošću gnjilom,
U noć zala je pogrebosmo celu,
Budućnost svojim ljuljuška nas krilom.
Sami u svome grcamo opelu,

A čini nam se to je pesma dana,
Pesma spasenja i života mlada.
Krijemo prošlost s pohlepnošću vrana,
Grcamo u snu večnih maskarada,

A čini nam se da zderasmo maske.
Razlupali smo bogove i gordi
Slušamo golih reči prazne praske.
I slični divljoj Atilinoj hordi,

Žrtvenike smo razvejali davno.
I sad bez vere u magle jesenje
Dršćemo bleđi i plaćemo stravno:
Srušenog hrama davi nas kamenje.

Pustoš bez iskre svetlosti što plama
Svud oko nas je, a nama se čini
Istine zublja da gori u nama
I da nas vodi nebeskoj visini.

Zar je već jesen čovekovih dana
Posula inje po srcu, zatrne
Poslednji spomen prošlih velikana?
A svetlost kamo da iz magle crne

Vodi nas Bogu? Boga, Boga kamo?
Istina vaša i nauka nova
Večito groblje umova je samo,
A nad njim sjakte Vavilonska slova.

O ja bih rado priče praiskonske,
Ja volim bajke: mladosti su pune,
U njima jek je trube jerihonske,
Dok vaša sreća po grobljima trune.

Nek' moja sreća sanja i na laži.
Više je volim no nauke vaše:
I ludu mladost moje oko traži,
A najmudriji grobari ga plaše.

U duge, kišne i jesenje noći
Kraj razrušenih gledam žrtvenika.
Besciljan život bez vere i moći
Bludi po magli i grca bez krika.

(1910)

POSLEDNJI ČOVEK

Davno raskrstivši s Bogovima palim
Ne preza, ne strepi, mirno život živi,
Ne zna šta je mrzim, ni volim ni žalim:
Odvratno mu nebo i vidici sivi.

Mrzi blage noći kad mirišu strasti,
Kad nebo treperi, kad blista vedrina,
Kad se reka vala mračna kô sablasti
I crni se borje, caruje tišina.

Ta svečanost puna čarobnosti neke
Tako je daleko – puna čame gnusne.
On nemarno diše miris mlade smreke
I s dosadom grize ispucale usne.

Kameno mu srce ne oseća više
Sunce što obesno gori vrh planina,
Sunce što iz voda drhtav uzdah siše
I kô paru penje do plavih visina,

Sunce što blešteći na zapadu trne
I rasipa jaru i u krvi grezne,
U svom sjaju gordo silazi u bezne
Dok se pokraj voda svele vrbe crne.

I to sunce moćno čini mu se kao
Neka izmoždena i prodana žena,
Uvela bludnica, s koje sjaj je slao,
A ona raskošno otkriva ramena.